

Reflexions

TRIBUNA

La ciutat de les bicicletes

Els ciclistes aporten molts més beneficis a Barcelona que els mediambientals

HERNÁN COLLADO

JORDI MANUEL GALÍ

MEMBRES DE LA JUNTA DIRECTIVA DEL BICICLETA CLUB DE CATALUNYA (BACC)

GALLARDO

Avui dia és difícil imaginar Barcelona sense bicicletes i costa de creure que fa només 20 anys creuar-se amb un altre ciclista era tot un esdeveniment. La bicicleta era una eina per fer esport o una joguina per a nens, o bé es convertia en una icona revolucionària, una opció de transport per a somiadors. Però, més enrere en el temps, la Barcelona de principis del segle XX estava plena de persones amb bicicleta. Era el transport urbà majoritari, conjuntament amb els tramvies i caminar.

La bicicleta torna a ser present a la ciutat: allà on mirem, en podem veure desenes al voltant nostre, circulant o aparcades. El que ha passat entremig es podria considerar una revolució si no fos perquè ja hi havia bicicletes anteriorment, i es tracta d'un canvi no sobtat, sinó progressiu.

Fins fa ben poc, cada primavera era visible la nova fornada de ciclistes urbans que s'afegien al col·lectiu. Avui dia la massa de ciclistes ja no és quantificable a simple vista, especialment després de l'entrada del Bicicling. Al voltant de 95.000 persones es mouen diàriament amb bicicleta a Barcelona gràcies a molts motius confluents: el convenciment moderat de l'Ajuntament, els referents d'altres ciutats del món, la conversió de

la bicicleta en icona de modernitat o la introducció creixent d'una cultura postconsumista que s'expressa amb noves actituds i també amb noves formes de vestir o relacionar-se i, per què no dir-ho, gràcies a la feina silenciosa i constant de les entitats d'usuaris. Un exemple en seria el moviment Cycle Chic, que relaciona glamur, estètica i bicicleta. Apareixen noves tendències que amplien, diversifiquen i consoliden el món de la bici urbana: les plegables, les elèctriques, les de càrrega, les *slow bicycle*, *bike polo*, *fixie bikes*, etc. Però, a banda de tendències estètiques, els avantatges d'utilitzar la bicicleta com a transport urbà són molts i van més enllà dels aspectes ambientals ja coneguts.

La bicicleta és un dels vehicles més competitius en temps de desplaçament a la ciutat en distàncies de fins a 8 quilòmetres, i permet cobrir distàncies de fins a 15-20 quilòmetres en una hora en àmbits interurbans pacífics. La bicicleta aporta la flexibilitat i la llibertat horària del transport privat a un cost molt inferior fins i tot al del transport públic. Els desplaçaments amb bicicleta tenen l'atractiu del transport per superfície i ens permeten gaudir dels indrets més tranquils de la ciutat, alhora que fem una activitat física molt beneficiosa per a la salut. Finalment, la bicicleta ens

Al voltant de 95.000 persones es mouen diàriament per la ciutat amb aquest mitjà

Alguns ciclistes són incívics, però la violència viària dels cotxes és més greu

porta cada dia on volem amb total independència de l'estat de la xarxa elèctrica o de l'encariment dels preus dels carburants, i pràcticament en qualsevol condició meteorològica.

La normalització de l'ús de la bicicleta, però, ha comportat l'aparició d'alguns conflictes amb la resta d'usuaris a causa de la limitació de l'espai i l'augment de la mobilitat de la ciutat. L'incivisme d'alguns usuaris de la bicicleta i les deficiències en les infraestructures ciclistes provoquen conflictes, però la manca de respecte cap a les normes de circulació no és patrimoni exclusiu dels ciclistes.

Tot i això, el transport motoritzat privat encara domina, i pel seu ús massiu ocupa abusivament l'espai públic i provoca nombroses situacions

de violència viària. Els vehicles de motor superen les velocitats màximes, fan soroll amb els tubs d'escapament i els clàxons i aprofiten al màxim els ambres i els vermells dels semàfors, amb l'agreujant que les infraccions es cometien a una velocitat molt més alta, i en condicions de visibilitat molt inferiors a les que pot tenir un ciclista. No oblidem que les normes de circulació existeixen per l'aparició dels vehicles motoritzats i són fetes a la seva mida, sovint en detriment de la prioritat, seguretat i llibertat de caminar o d'anar amb bici.

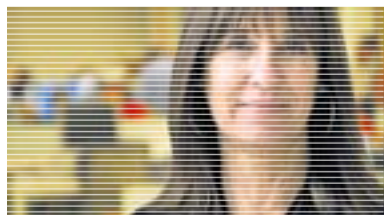
La bicicleta es presenta com una solució als principals problemes associats a la mobilitat de la ciutat del segle XXI. Amb l'ús de la bici invertim globalment menys temps en desplaçaments i descongestionem els carrers i el transport públic; amb l'ús de la bicicleta millorem la qualitat de l'aire i la salut i reduïm els accidents, amb l'estalvi de despesa sanitària que això comporta; amb l'ús de la bicicleta promovem la creació d'espais urbans tranquils, segurs i humanitzats com sens dubte ho serà la nova Diagonal de Barcelona.

PER OPINAR SOBRE L'ARTICLE
www.bacc.info

blogs.publico.es

Altrament

IMMA TUBELLA

Sobirania

Fa alguns dies em van anunciar que em telefonarien d'un mitjà de comunicació perquè donés la meua opinió d'una possible sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. Vist tot el que ha passat, massa vegades em pregunto si ha valgut la pena emprendre aquesta empresa desgastadora i estèril de reformar un Estatut i esperar que algú que mai no ha volgut entendre't ni acceptar com ets aprovi el que proposes.

Jo hauria invertit tot el temps que es va esmerçar en les llargues discussions per consensuar el que volíem i per autoreprimir-nos –avançant-nos al que faria després el Congrés dels

Diputats, el Senat espanyol i finalment el Tribunal Constitucional– a trobar esclatxes de sobirania i aprofitar-les.

No vam demanar permís a ningú, per posar un exemple, per construir uns mitjans de comunicació nacionals, tot i que, fidels a la nostra manera de ser, ja els vam pensar com a tercers canals, no fos cas que algú es molestés. Els bascos, en canvi, fet i fet, els van pensar com a quart canal, de manera sobirana, i que jo sàpiga ningú no els ha clausurat.

Dit això, em sembla que el que passa amb el Tribunal Constitucional espanyol és una gravíssima manca de respecte a la democràcia i a la

voluntat del poble de Catalunya, que va votar a favor d'aquest Estatut –repeteix– autocensurat, i que, per dignitat, hauríem de plantar cara i dir prou.

Altrament, serà molt difícil fer-nos respectar en qualsevol altre tema. I el més greu és que, si no ens respectessin, aquesta vegada tindrien raó: se'ns podria trepitjar impunement perquè la prudència ens faria traïdors.

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/imma-tubella

Fora de joc

ANDREU MAYAYO

Una tesi sobre els orfes de Jordi Pujol

Josep Lluís Martín i Berbois ha presentat recentment una tesi doctoral a la UAB sobre la Jovenut Nacionalista de Catalunya. L'autor ha pogut furgar a l'arxiu de l'organització i entrevistar-se amb una pila llarga de dirigents de diferents èpoques. La tesi és que Jordi Pujol mai va creure en la JNC. La nineta dels seus ulls era el Grup d'Estudis Nacionalistes (GEN), que tenia mossèn Ballarín com a principal pastor dels joves cadells. De fet, per a Pujol les organitzacions polítiques juvenils feien més nosa que servei. Els joves no havien de fer política, més aviat al contrari, havien de dedicar tots els seus esforços a estudiar i formar-se professionalment.

La tesi, que ben aviat serà publicada, planteja un triple fracàs. En primer lloc, la creació de

L'expresident mai va creure en la JNC ni en la idea que els joves fessin política

la JNC, l'any 1980, no aconseguí aplegar més enllà dels joves de CDC i de l'EDC de Ramon Trias Fargas, que havia estat absorbida per CDC. En aquest sentit, els joves d'Unió Democràtica, la JEREC i els joves del Front Nacional van rebutjar la proposta d'integració. Fins i tot els joves liberals d'EDC partien peres dos anys després. En segon lloc, la JNC no va ser el millor aval per ocupar els càrrecs més importants dels governs de CiU. Només Joan M. Pujals va arribar a conseller i alguns més a directors generals. En tercer lloc, malgrat constituir el gruix de militants i quadres intermedis del partit, avui no són presents en el pinyol de direcció ocupat per persones com Oriol Pujol, Quico Homs o David Madí, que mai van passar per la JNC. Finalment, el doctor Martín descriu molt bé el pas del sobiranisme a l'independentisme i de la socialdemocràcia al liberalisme dels joves nacionalistes.

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/andreu-mayayo